

El monstre de Hawklime - Richard Brautigan

Fins ara, la recreació de l'Oest més delirant a la qual havia accedit era la pel·lícula *Sukiyaki Western Django* (Takashi Miike, 2007), una versió del *Django* de Sergio Corbucci que barreja colts amb katanes, per qualificar la qual el crític Carlos Boyero va confessar que no havia trobat cap adjectiu prou injuriós. Doncs bé, després de llegir *El monstre de Hawklime*, subtitulada *Un western gòtic* (Labreu), he de reconèixer que la imaginació de Richard Brautigan va més enllà del *sushi western* més desenfrenat.

L'acció se situa l'any 1902, primer a Hawaii, després a San Francisco i finalment al desert d'Oregon. Dos pistolers són contractats per posar fi a un seguit de fenòmens *poltergeist*: baixades dràstiques de temperatura, confusió mental dels estadants, aparició de personatges improbables... Els conflictes sorgeixen del soterrani, on l'antic propietari -professor a Harvard- manipulava productes químics.

La novel·la està organitzada a partir de capítols brevíssims i xocants, obra d'un narrador omniscient dotat d'un sentit de l'humor lisèrgic. Un exemple: "L'ombra del monstre s'estava damunt la salsa tot fent veure que era salsa". La combinació de western, fantasia i sexe no s'assembla a gaires productes coneguts. Pel que fa a les comparacions, mereixerien un estudi: "El camí s'acabava com la signatura d'un home moribund en un testament fet de pressa i corrents"; "Tenia una cara increïblement bonica, com un toc de campanes en nit de lluna plena".

Als anys seixanta i començaments dels setanta, Richard Brautigan (1935-1984) va ser una de les icones de la contracultura (és clavat a Fat Freddy, el més flipat dels Fabulous Furry Freak Brothers, la tira còmica de Gilbert Shelton sobre els hippies californians). Després va venir un llarg declivi, al qual potser ara seguirà una onada de popularitat, ja que conserva un encant vintage molt superior a les produccions en sèrie sobre la dècada prodigiosa que s'estan posant de moda. En català només s'havia traduït un llibre seu, *El detectiu que somiava en Babilònia* (Pòrtic, 1989), que en alguns cercles va arribar a ser una obra de culte. Si ens queixem de falta d'originalitat, potser és perquè no llegim autors com Brautigan, que ens fa veure amb altres ulls els pastitxos de Robert Coover i l'humor dels germans Coen. Us deixo amb una de les escenes finals (alerta: spoiler): "A la merda, va cridar el monstre. Era el clàssic reneç d'abans d'esmicolar-se en un grapat de diamants blaus sense memòria d'una existència prèvia."